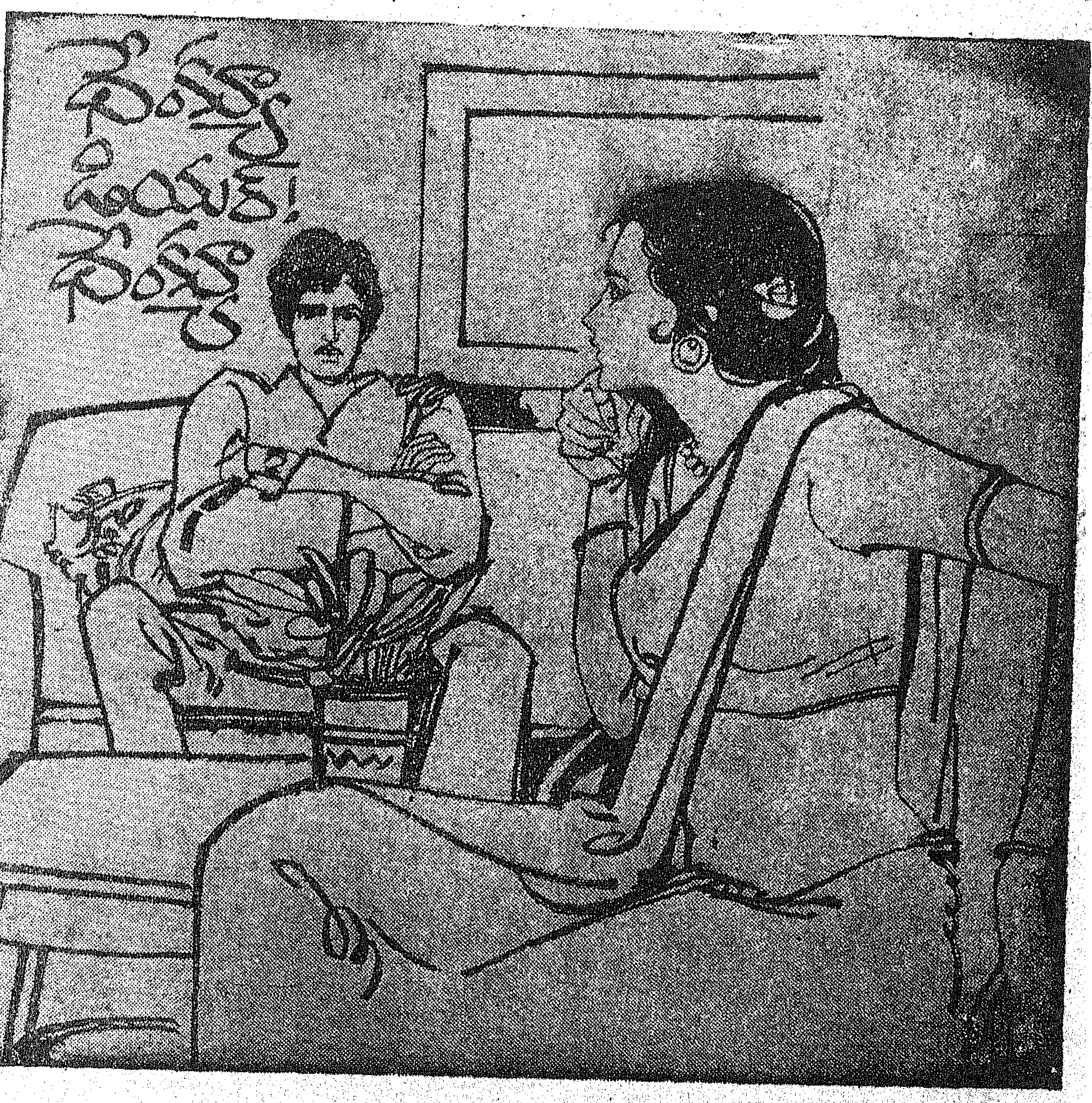

ఒక చిత్రం ఆంధ్రదేశాన్ని వందరోజుల్నుంచి పాడేస్తోంది. ఇంకా పాడేస్తే జనం భయపడిపోతారని, సదరు నిర్మాతలు ఆ చిత్రానికి నూరురోజులు నింపేస్తున్నారు. ఆ చిత్రానికి సగటున రోజుకి లక్షన్నర కలెక్షన్. వందరోజుల్లో కోటిన్నర వసూళ్ళు. ప్రభుత్వం నాడు షికారుకొచ్చినట్టు వచ్చి అందులో సగం గద్దల్లా ఎత్తుకుపోయారు. మిగతా సగంలో సగం థియేటర్ వారు తినేశారు. మిగిలిందాంట్లో పంపిణీదారుడు పెట్టిన డబ్బు ప్లస్ కమిషన్ లాక్కున్నాడు. సదరు నిర్మాత ఈ దోపిడీకి ఏడవలేదు. మిగతా నిర్మాతలు మాత్రం చాలా చాలా ఏడ్చేశారు. ఆ ఏడుపు కసితో అలాంటి చిత్రాన్నే నిర్మించడానికి కథల కొంతల్ని కట్టుకుంటున్నారు.

ఆ చిత్రంలో చాలామంది నటీనటులు నటించారు. ఒకానొకప్పుడు మహోజ్జ్వల తారగా వెలిగి, ప్రస్తుతం మృత తార అయిన తారా నటించింది. ప్రస్తుతంలో వెలిగిపోతున్న ధ్రువతారలూ నటించారు. మహోజ్జ్వలంగా వెలగడానికి, ఉరుకులు పరుగుల మీద వచ్చేస్తున్న తారలూ ఉన్నారు. ఆ మహోజ్జ్వల తారాపథంనించి మెల్లగా జారిపోతూ ఉన్న జారుడు తారలూ ఉన్నారు. వెలిగేందుకు మొదటి మెట్టెక్కిన కొత్తతారలూ ఉన్నారు. వాళ్ళందరూ ఈ వందరోజుల ఉత్సవానికి వస్తున్నారు. ఆ చిత్రంలో నటించే ఖాళీ లేక, మిగిలిపోయిన తార

ఎన్. ఆర్. నంది

ప్రారంభోత్సవం చేస్తోంది. అలానే మరో మిగిలిపోయిన తార ఉపన్యాసం ఇచ్చేందుకు వస్తోంది. అలానే మిగిలిపోయిన మరో మహోజ్జ్వల తార బహుమతులు అందచెయ్యడానికి వస్తోంది. మరో మహోన్నత తార రన్నింగ్ కామెంట్రీకి వస్తోంది. ఇంకా మిగిలిపోయిన పాతతారలూ, శోకతారలూ, కోకతారలూ, గీత తారలూ, సంగీత తారలూ, ఛాయాతారలూ, ఆటతారలూ, మాటల తారలూ, కథా తారలూ, కూర్పు తారలూ, దర్శక, నిర్మాతతారలూ వస్తున్నారు. వాళ్ళొస్తున్నారని జనానికి ఎప్పుడో రెండోవారంలోనే తెలిసిపోయింది. వాళ్ళొచ్చిన రోజున హోటల్ పూర్తిగా నిండిపోయింది. రోడ్లు జనంతో నిండిపోయాయి. [illegible]

జనంపైకి పెట్టి లోపలికి తోసుకుపోతున్నారు. పోలీసుల్ని తప్పించుకోలేక జనం తోసుకున్నారు. ఇద్దరి మధ్యా అతిథులు తోసుకున్నారు. అందరి మధ్యా తారలు తోసుకున్నారు. తారల తాకిడికి హోటల్ ఊగిపోతోంది.

హోటల్ నించి, సినిమా హాలువరకూ వెదుళ్ళు పాతేశారు. వెదుళ్ళకి జెండాలు కట్టేశారు. జెండాల పైన మున్సిపాలిటీ బోర్డులు రాసేశారు. హోటల్ గదుల్లో సందడి. వరండాల్లో సందడి. హోటల్ ఆవరణలో సందడి. రోడ్డు మీద సందడి. సైన్స్ స్టైల్‌గా సందడి ఊరుని చుట్టుముట్టేసింది. హోటల్ దింపటక ఒక్కొక్క తారా గదుల్లోంచి రావడం మొదలు పెట్టారు. ఒక్కో తారా కనిపించగానే బాంబు పడ్డట్టు జనం గోల పెట్టేస్తున్నారు. తారలు నవ్వుతూ చేతులు ఊపుతున్నారు. కొందరు అదృష్టవంతులు తారల గాలి తగిలి జన్మ సార్థకమైపోయినట్టు మూర్ఛరోగంలో కాళ్ళూ చేతులూ కొట్టేసుకుంటున్నారు. వాళ్ళని వాలంటీర్లు బాదేస్తున్నారు. పోలీసులు వాలంటీర్ల్ని తోసేస్తున్నారు.

హోటల్ ఆవరణలో మౌనంగా నిలబడి ఉంది, డీలక్స్ బస్. జనానికి బయట దర్శనమిచ్చిన తారలు గబగబా లోపలికి దూరిపోతున్నారు. దూరిపోయిన తారలు బస్ కిటికీ దగ్గర సీట్ల కోసం పరుగెత్తుతున్నారు. ఆ కిటికీ సీట్లు దొరకని తారలు దిగాలుగా పక్కన కూలబడుతున్నారు. దొరికిన వాళ్ళు జనానికి దివ్యదర్శనం ఇచ్చేస్తున్నారు. వాళ్ళందరికీ ఒకటే తాపత్రయం. జనానికి వాళ్ళని చూడాలనే తాపత్రయం. వాళ్ళకి దర్శనమివ్వాలని. తారల తాపత్రయం. తారలు రాత్రిళ్ళు ఆకాశంలో మెరుస్తాయి. అందుకేనేమో, తారల చిత్రాల్ని రాత్రిళ్ళు సినిమా హాళ్ళలో ప్రదర్శిస్తారు. ఈ రాత్రి తారలు పగలు ఎలా ఉంటారా అని జనం సిరగబడతారు. పట్ట పగలు చుక్కలు కనిపించినా అంతేగా?

బస్ దాదాపు నిండిపోయింది. ఆఖర్న ఆ చిత్రానికి పాటలు రాసిన మాటల తార వచ్చారు. అందరికీ ఆయన నమస్కారాలు పెట్టారు. అందరూ ఒకరికొకరు దణ్ణాలు పెట్టారు. 'హలో' అంటే హలో అనుకున్నారు. ఇప్పుడందరూ ఒకే కుటుంబం. ఆ కుటుంబానికి పేరు 'మా చిత్రం' అనే 'మా' కుటుంబంలో ఇలా ఉంది. "ఈ 'మా చిత్రం' అనే బంధం వాళ్ళందరిలో ఎంతకాలం ఉంటుంది?" అనుకున్నాడు రచయిత రాంబాబు. "ఆ చిత్రంతో పని పూర్తయ్యేవరకే" అని సమాధానం చెప్పుకున్నాడు. ఆ చిత్రం పూర్తి కాగానే ఒక్కొక్క శాఖలో ఉన్నవాళ్ళు, రకరకాల చిత్రాల్లో మళ్ళీ విడివిడిగా చేరిపోతారు. అక్కడ మళ్ళీ కొత్త వాళ్ళతో కలుస్తారు. మళ్ళీ "మా చిత్రం, మా హీరో, మా హీరోయిన్! మా డైరక్టర్! మా నిర్మాత" అని కొత్త వాళ్ళని 'మా'లో కలిపేసుకుంటారు. మళ్ళీ ఆ చిత్రం కూడా పూర్తి కావడంతో 'మా' భావం అభావమైపోతుంది. "మానవ మనస్తత్వాన్ని సినిమా పరిశ్రమ ఎంత చక్కగా వ్యక్తీకరిస్తోంది!" అనుకున్నాడు రచయిత రాంబాబు.

అతనికి సీటు ఎక్కడా దొరకలేదు. ఒక పక్క రెండు సీట్లున్న సీటర్స్, రెండో పక్క మూడు సీట్లున్న సీటర్. మూడు సీట్లున్న ఒక సీటర్ మీద ఇద్దరే నటులు కూచున్నారు. మధ్య సీటు ఖాళీగా ఉంది. కిటికీ దగ్గర ప్రస్తుతం తారాపథంలోకి రుమ్మంటూ ఎగిరిపోతున్న వర్తమాన నటుడు కూచుని జనానికి దర్శనం ఇస్తున్నాడు. ఇవతలి సీట్లో నిన్న మొన్నటివరకూ బాగా వెలిగి, ప్రస్తుతం కిందికి జారిపోతున్న నటుడు కూచున్నాడు. కిటికీ పక్కన ఉన్న ఎదిగిపోతున్న నటుణ్ణి చూస్తుంటే, పడిపోతున్న నటుడికి గుర్రుగా ఉంది. అయినా తనకి నిన్నటివరకూ ఉన్న పెద్ద స్థానాన్ని గుర్తుకు తెచ్చుకుని తన గుండెను తనే చరుచుకుంటున్నాడు. వర్తమాన నటుడు ఎంత ఎదిగిపోతున్నా, తన స్థానాన్ని చేరుకోలేడన్నట్టు మధ్య సీటుని ఖాళీగా ఉంచేసి ఈ చివరి సీట్లోనే దర్జాగా (ఏడుస్తూ) కూచున్నాడు.

కిటికీ దగ్గర వర్తమాననటుడు "హాయ్ సార్" అని పలకరించాడు, రాంబాబుని, "జనం చూశారా? (నా కెలా నీరాజనాలు పడుతున్నారో?" అన్నాడు.

రాంబాబు అతని అమాయకత్వానికి నవ్వుకున్నాడు. రేపు మరోడు ఆ కిటికీ సీటు కొట్టేస్తే, నువ్వు ఈ జారిపోతున్నవాడి సీటుకే రావాలయ్యా అన్నట్టు నవ్వాడు. ఇంతలో అతని షర్ట్ పట్టుకుని వెనకనించి ఎవరో లాగారు. రాంబాబు వెనక్కి చూశాడు. తారాపథాన్ని అందుకుని, అక్కడ తిష్ట వేసుక్కూచున్న మహానటి కనిపించింది. ఆమె చిరునవ్వు సెక్సీగా నవ్వింది. "హలో!" అన్నాడు రాంబాబు.

"మా వేపు చూసిగా చూట్టంలేదు. కిటికీ కన్ను వేశారు" అంది మహానటి.

"వేడి కళ్ళు పడితే భరించలేవని..."

కవిగారు విటు వేశారని ఫకాలున నవ్వింది. ఆమె నవ్వుని బస్సులో సినీ జనం గుర్తించలేదు. బయట ఉన్న సినిమా జనం విన్నారు. అంతా ఒకసారి ఆమె వేపు చూసి చప్పట్లు కొట్టేసి, విజిల్స్ వేసేసి గుండెలు బాదుకున్నారు.

"భలేగా మాట్లాడతారండీ!" అంది నవ్వుతూనే.

"అయితే ఏం బహుమతి ఇస్తావు?"

"అయ్యో! మీకు నేను ఇవ్వడమా! కవిపుంగవులు. అమరే ఇవ్వగలిగే సమర్థులు."

"నిజమే అనుకో. కాని ఇచ్చినా నువ్వు అందుకోలేనంత ఎత్తుకి ఎదిగి ఉన్నావే. అందుకోవాలంటే నీ అంతస్తు నించి దిగి రావాలి. రాగలవా మరి?"

"మీరిస్తానంటే దిగ వస్తాను."

"సినిమా డైలాగులు కొట్టొద్దు."

"అదేవిటి? మా ఇంటికి నేనెన్నిసార్లు రాలేదు? మర్చిపోయారా?"

"ఆ కాలం వేరు, తల్లీ"

"హా గాడ్! అప్పుడే అలివి చేసేస్తున్నారా? నన్ను డిస్కవర్ చేసింది మీరు కారా? నా కీ స్థానానిచ్చింది మీరు కారా?"

"జ్ఞాపకం ఇంకా ఉందా?"

"ఎందుకుండదూ... కూచోండి."

"ఎక్కడ?"

ఆమె చుట్టూ చూసింది. "పోనీ ఒళ్ళో కూచోవా?" అన్నాడు రాంబాబు మెల్లగా. చిరునవ్వు నవ్వుతూ ఆమె కూడా నవ్వేసింది. "విత్ ప్లెజర్. కాని ఒళ్ళో కూచునేది చంటిపిల్లలు, కవి వర్యా. వాస్తంతపిల్లలు" అంది మరీ మెల్లగా.

ఎవరూ వాళ్ళవేపు చూట్టం లేదు. వాళ్ళ మాటలు వినిపించుకోవటం లేదు. ఎవరి తాపత్రయం వాళ్ళది. జనం సందడిలో మునిగిపోయారంతా.

నటి మళ్ళీ చూసింది. జారిపోతున్న నటుడికీ, వర్తమాన నటుడికీ మధ్య ఒక్క సీటు ఖాళీగా ఉంది. "అదిగో అక్కడ ఖాళీగా ఉంది— కూచోండి."

"వాళ్ళు ఆఫర్ చెయ్యలేదు."

"నేను చెప్తాను."

"నో, థాంక్స్. మాకు నిలబడం అలవాటే. సమాజంలో నిలబడాలి. సామాజిక జీవితంలో నిలబడి చూడాలి. సామాజికుల జీవితాలని చూసేందుకు నిలబడాలి. వాటిని పదిమందికీ చెప్పేందుకు నిలబడాలి. చెప్పింది ఎంతవరకూ ఫలించిందో తెలుసుకునేందుకు నిలబడాలి."

"మరి కూచునే దెవరు?"

రాంబాబు ఆమె వేపు చూశాడు. ఆమె ఉలిక్కిపడింది. "నేను కూచున్నానా? నేనిలా కూచునేందుకు ఎంతకాలం నిలబడ్డానో మీకు తెలీదా?"

"నీ కోసం నిలబడ్డావు. జనానికి ఏదో చెప్పడానికి కాదు. కూచోవడం నీ ఆశయం గాబట్టే అది సాధించడానికి నిలబడ్డావు. జనానికి ఇలా దర్శనం ఇచ్చేందుకు నిలబడ్డావు. పోలీస్ ఇండ్రస్ట్రీ గేటులో నిలబడ్డావు ఎందుకు? ఇప్పుడు ఇండస్ట్రీ మీద కూచుని శాసించడానికి. కూచున్నాక, నిలబడ్డ వాళ్ళ పాట్లు నీకేం అర్థమవుతాయి, విజీ?"

ఆమె ఉలిక్కి పడింది. అతని వేపు చిత్రంగా చూసింది. "మీ కా పేరు ఇంకా గుర్తుందా?"

"ఎందుకుండదు? ఆ పేరుతోనేగా పరిచయం అయ్యావు మొదట్లో నాటకాల్లో. తరవాత — సినిమాల్లో."

"విజీని భద్రంగా మనసులో దాచుకున్నారా?" అంది నిట్టూర్పు విడుస్తూ.

"ఒక విజీనే కాదు, లక్షమంది విజీలున్నారు. కోటి సమస్యలున్నాయి గుండెల్లో. అవన్నీ తీర్చుకోగలిగే కాలంకోసం ఇంకా నిలబడి ఉన్నాను."

ఆమె కొంతసేపు మాటాడలేదు. "మీ కింకా సీటు లేదా?" అంది అసందర్భంగా. 'లేదు' అన్నాడు.

"అదేమిటండీ! ఇప్పుడు విజయానంతమ్మ పిక్చర్స్‌లో వ్రాశారు! మీకు సీటు లేకపోవడమేమిటండీ?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"పిక్చర్ విజయానంతమైతే, మీకు చిత్రాల మీద చిత్రాలు వస్తాయి — మాకు కాదు — జనంలో పాట కట్టి ఉంటారు గానీ మమ్మల్ని అంటిపెట్టుకుంటారా నిర్మాతలు. కానీ తెగనమ్మలేక నేనెక్కడా ఎవ్వరినీ అడగలేదు. జనం తెలీదు. పిల్లలకి గాని కోసం నాలో ఏర్పడ్డ ఆశ ఉందన్న జనానికి మాత్రం ఏకోన తెలు... ఉంది గదా?"

"అది నిజమే అనుకోండి. ఇప్పుడు నా కళ్ళముందు